

ARISTO KRAT

ANTONÍN
MAZÁČ

ARISTO

KRAT

**ANTONÍN
MAZÁČ**

*Přátelství stvrzené u vína
jak víno vyprchá do rána.*

– Friedrich von Logau –

15. duben, pátek

KAPITOLA 1

Možná někdy jindy by se zvládl *ubránit*.

Ale dnes se nechal ukolébat klidným rozhovorem a neodhadl jeho sílu.

Stačil moment nepozornosti, pár bleskurychlých pohybů a útočnickovy prsty se mu zabořily do masa nad klíční kostí.

Ota Lefler měl spoustu plánů, které se začaly rozplývat stejně jako místnost před ním. A strašlivě ho to sralo, protože ty plány byly luxusní, excelentní.

Paniku vystřídalo teplo, které se mu rozlévalo od temene až po konečky prstů. Pronikalo do krku, do břicha, do slabín. Cítil, jak mu ochabují paže. Levá, ochromená stiskem útočníka, se začala třást. Na podlahu dopadla injekční stříkačka s bůhvíjakým svinstvem.

Ota si vzpomněl na nějaké trapné pravidlo, které mluvilo o tom, jak člověk pozná, že je zamilovaný. Cítí v břiše motýlky. Spousty motýlků. Jedna holka ze střední o tom dokonce napsala básničku a četla mu ji v restauraci nad hrnkem horké čokolády. Nazvala ji *Svrbění* a prý to vystihovalo veškeré její pocity.

Jeho veškeré pocity teď vystihoval bílý strop, který se před ním vyloupł, když se mu podlomila kolena.

O zamilovanosti nemohla být řeč, ale právě teď měl pocit, že má místo žaludku motýlí farmu. Ne tak v puse. Tam cítil pachut hořkých slin. *Jako bych ty motýly rozkousal*, napadlo ho. *Jako by stoupali krkem nahoru, plnili mi ústa hnusnou*

pelyňkovou příchutí a – což bylo nejhorší, to si uvědomoval stejně dobře jako to, že je v téhle místnosti jeho konečná stanice – nešli vyplivnout, protože rty ani jazyk mi už pěknou chvíli nepatří. Byly tam, věděl o nich, ale necítil je.

Přestal se bránit. Poznal, kdy to postrádá smysl. Bylo to jako snažit se bojovat s párátkem proti samopalu. Netušil, co s ním útočník provedl, jaký zázračný chvat na něj použil, ale byl bez síly. Doslova cítil, jak mu uniká z těla, a ten chlap za ním měl stisk jako ze železa.

Jed, nebo uspávací?

A není to do prdele jedno?

Cítil z něj pach venkovního světa. Závan někoho, kdo tráví většinu života někde na cestách. Bylo to čerstvé a osvěžující.

Hlavou mu proletěla vzpomínka na víkendy u prarodičů. Farma, koně, mraky třešní a vesnické holky. Když stály s košíkem mezi nohama na žebříku v sadu a česaly ovoce, koukal jim jako desetiletý špunt pod sukni a cítil svou první erekci.

Možná by se usmál, kdyby mu to tuhnoucí svaly dovolily. *Osvěžující.* Mělo by mu to přijít frustrující, deprimující nebo děsivé. Ale určitě ne osvěžující.

Strop nad Otou se pohnul. Lustr s modrým stínidlem pomalu mizel. To mohlo znamenat jediné – muž se ho snaží někam odtáhnout.

A potom co? Vykuchat? Upéct a sežrat? Kdyby ho chtěl zabít, už by to přece udělal. Netahal by ho...

Nedokázal otočit hlavu, ale oči ano. Viděl část dveří od koupelny. Okolo kliky už byly celé odřené, bílá barva byla pryč.

Takže koupelna. Možná ho přece jenom chce zabít. Ve vaně se lidské tělo likviduje mnohem líp, to je jasná věc. Není potřeba igelit, všechna krev odteče odpadem. Když je člověk

šíkovný a má dostatek tašek, odnosí postupně z bytu celé tělo a žádný soused nic nepozoruje. Dnes jsou lidé ukázkově nevšímaví, a když jim člověk nezhebně přímo na rohožce, dávají od všeho ruce pryč.

Slyšel zvuk otevírajících se dveří, nad sebou viděl ostré světlo, prádelní koš i rohovou polici s platy nějakých prášků. Zahlédl Saridon a přepadla ho touha narvat si celé plato do pusy, zapít a doufat, že celou tuhle nepříjemnou událost zaspí.

A s touhle touhou se vynořila další. Až bylo s podivem, že o sobě tak dlouho nedávala vědět.

Touha vědět proč.

Proč? Proč se někdo tak moc snaží ho vyřadit z provozu?

Proč, do prdele?

Ostré světlo na chvíli zmizelo, ale nakonec se mu ukázalo zleva. Tou dobou už se mu klížily oči. Látka, ať už to bylo cokoli, zachvacovala jeho tělo. Cítil tlak v bulvách, rvaly se mu ven. Světlo ze zářivky je zase vracelo zpět do důlků.

„Tady si chvíli odpočineš,“ slyšel Ota muže nad sebou.

Seru na tebe, měl chuť odpovědět, ale při tom jen zůstalo.

Pamatoval si jeho vypracované paže a ostrou bradu, ale všechno ostatní se ztrácelo v mlze. Snažil se vykreslit jeho obličej, ale nejdřív se mu v dálce objevil z nějakého důvodu dávno zapomenutý učitel češtiny a potom jeden průměrný tenista, jehož nedávno sledoval v televizi. Adam... jmenoval se Adam něco...

Hlava mu sklouzla po hladké vaně, na krku ucítil řetízek, na jehož konci byl gumový špunt. Zabloudil očima nahoru a uviděl před sebou mlhového muže.

Sklouzl se ještě o něco dál a teď už to bylo mnohem pohodlnější.

Byl si jistý, že leží ve vaně.

Už se ani nenamáhal otvírat oči, nebylo by to k ničemu. Cítil, jak mu buší srdce. Hlava ho bolela jako střep. To bylo znamení, že je stále naživu.

Ze světa za zavřenými víčky k němu doléhal hlas muže. Věděl, že by se měl bát... A určitě se ještě nedávno bál, až se mu ti motýlci v břiše třepotali...

Ještě nedávno by ses nebál, odpověděl mu jeho vnitřní hlas tiše, *ještě nedávno bys toho kretěna nad vanou vykleštil a vychutnal si jeho holčičí pištění.*

Už necítil strach, jen únavu.

„Vrátím se. Odpočívej, buď hodný kluk a možná všechno dobře dopadne,“ ozvalo se ze světa nad ním.

Nedovolil si nesouhlasit.

Nechal si přelepit pusku kusem izolepy a jako hodný kluk začal odpočívat.

17. duben, neděle

KAPITOLA 2

Saša Kraus se protáhl pod zrezlým potrubím a nasál vzduch prosycený plísní a vůní rozpékané pizzy. Vlevo od něj byla díra jen ledabyly zakrytá dřevěnou deskou. Mezerou sem pronikaly sluneční paprsky a křik dětí z restaurace nad ním.

Sklonil hlavu, vyhnul se masivnímu železnému šroubu a vytáhl malou baterku. Strčil si ji mezi zuby, tenký kužel světla zamířil na stěnu po pravé straně a zakroužil po ní.

Všude byla jen popraskaná omítka a pod ní vykukovalo oranžové zdivo.

Levou rukou se opřel vlevo o vlhkou zeď. Drolila se mu pod rukama a padala na boty.

Zhluboka se nadechl a přemístil světlo na druhou stranu. Před ním se skvěl nápis *A JSME V PRDELI*. Pravděpodobně vyrytý klíčem.

Ještě v prdeli nejsme, kamaráde. Ale brzy budeme. Míříme tam mílovými kroky a nic na tom nezmění ani tahle procházka krysí alejí.

Kromě toho vyrytého zoufalého výkřiku do tmy tam nebylo nic, co by mu mohlo pomoci.

Takže je to pochopitelně slepá ulička. Přesně, jak předpokládal. Jen díra do zdi, která má mást a svést ze správné stopy. Teď ovšem byla interesantní otázka, kde že to ta správná stopa je...

Saša se pohnul dopředu, baterka zablikala a zhasla. Aby dala najevo, jak fatální to má být, neukončila svůj mizerný život náhle a lusknutím prstů, ale pozvolným blednutím, aby ještě umocnila slova na zdi. Ten, kdo to psal, měl určitě světla na rozdávání. Nebo dobré nálady.

Zastrčil baterku do kapsy a v duchu si zanađával, že nebyl neústupnější a tak lehko se vzdal mobilu. Mohl mu krásně posvítit.

Sunul se podél zdi a snažil se vnímat potrubí nad hlavou. Zbývaly mu tři roky do padesátky a občas si ráno při vstávání připadal jako po mrtvici. A rozhodně tomu nepomáhalo tohle vlhké prostředí a chůze v předklonu.

Zastavil se před těžkými kovovými vrátky. Petlice tu byla jiná než z druhé strany. Měla kulový úchyt, na němž cítil stoletou popraskanou barvu.

Možná...

Sáhl do kapsy, ale došlo mu, že baterka dosloužila. Zaklel – a zřejmě víc nahlas, než by chtěl, protože na druhé straně okamžitě uslyšel kroky.

Dvířka se otevřela a před očima se mu objevily troje nohy. O lepším světle nemohlo být řeč, ale aspoň špinavou podlahu před ním prosvětlyly dvě funkční baterky.

Andrea mu podala ruku a pomohla na nohy. Oprášil si kalhoty. Otočil se. Viděl za sebou táhlé stopy na špinavé podlaze. Kdyby si posvítil dovnitř, krásně by byla vidět zatáčka, kde to tak vonělo pizzou. Jediný příjemný úsek.

„Připadal jsem si jako ve spalovně mrtvol,“ ohodnotil Saša svoji exkurzi po metr vysokých tunelech. Oprášil si svetr a byl rád, že ve tmě nevidí oblak prachu, který se z něj dozajista zvedl. „Je to docela sranda, když si nebudete představovat, kolik lidí tam zařvalo. Už jsem pár věznic viděl, ale tady to má lahůdkovou atmosféru.“

Andrea Šimečková mu dala ruku na pus. Voněla po vanilce a chutnala jako rok stará mrtvola. Vzhledem k tomu, kam před pár minutami ty ruce strkala, ho to ale vůbec nepřekvapilo.

„Míň mluvit, víc jednat. Máme patnáct minut.“ Sklonila se nad stolem, kde byla rozložená mapa věznice. „Pojďte všichni ke mně.“

Saša se jí naklonil přes rameno a stejně tak i zbylé dvě osoby v místnosti.

Lenka a Roman *Tramtádádovi*. Saša zapomněl jejich příjmení ve chvíli, kdy mu je Andrea představila. Ona byla vysoká, okatá, usměvavá. On byl pupkatý, plešatící, zamračený. Ona mluvila jen tehdy, když to mělo smysl. On komentoval každou událost, kterou jim *Velký bratr* naservíroval. Ona

měla bystrý pohled ředitelky střední školy, on koukal jako autista ztracený uprostřed obchodního domu.

„Takže to byla slepá ulička?“ zeptala se Andrea Saši.

„Doslova i obrazně,“ přikývl. „Podle mě to je tunel, kterým se za války propojovaly obě části věznice. Nejspíš proto, aby nikdo nevěděl, jaké vězně to sem vlastně přivázejí a v jakých podmínkách tady žijí. Ještě mě napadlo, jestli někdo něco nevyrýl do kovových dveří, ale ani tam nic není.“

Roman *Tramtádád* zavrtěl hlavou. „Něco tam muselo být.“

„Jo. Hromada krysích hoven,“ potvrdil Saša. „Jestli chceš, můžeš je jít přehrabat, možná tam najdeš nějakou nápovědu, jak se pohnout dál.“

Otylý prodavač trdelníků se ušklíbl. „Ne, děkuju. Beztak je ta holka mrtvá.“

Jeho žena se na něj ostře podívala. „No Romane...“

„No co,“ pokrčil rameny, „vždyť je to pravda.“

Andrea zavrtěla hlavou. „Máme deset minut.“ Jezdila prstem po mapě a nakonec zakotvila na malém bodě vpravo nahore. „Tohle místo je jako jediné šrafované. Proč?“

„Protože ho tak nakreslili,“ vysvětlil Roman *Tramtádád* a vyfasoval za to další krvelačný pohled od své lepší polovičky. Saša se snažil představit sám sebe a toho chlapa v hospodě u piva. Nebo v redakci při nějakém rozhovoru. Vádila mu každá jeho věta zakončená olíznutím tučných rtů. Zvláštní, jak si člověk dokáže vypěstovat averzi během několika minut. Na to musí být talent. Nebo nějaké speciální fluidum.

„To znamená, že tam bylo nějaké prázdné místo,“ odpovídal Andree a viděl, že přikyvuje, že si to uvědomuje. „Ale tahle mapa je skutečná. Tedy aspoň myslím.“ Ukázal do rohu, kde bylo nad železnou otevřenou klecí žluté zdivo.

Posprejované a ozdobené mokvajícím flekem. „Podle mě tam byl rozvod elektriky. Nebo trezor. Tohle byla podle všeho řídicí místnost, tak by to odpovídalo. Už to bude dávno zabetonované.“

Lenka *Tramtaďádová* zamrkala dlouhými řasami. „A co z druhé strany?“

Andrea přikývla. „To je pravda.“

„Jenže od těch dveří nemáme klíč.“

Roman *Tramtaďád* lusknul prsty. „Tak si ho vyčarujeme.“

„Jsi tady jen do počtu, zlato,“ zchladila ho jeho žena. Řasy jí povadly, oči se rozšířily. Saša si dokázal živě představit, jak bude vypadat jejich večer, a ta vize ho bavila víc než celý tenhle podnik.

„O to tu šlo, ne?“ odpověděl Roman *Tramtaďád*.

Ozvalo se zabušení na druhé dveře. Saša se otočil, s nefunkční baterkou v ruce k nim došel a otevřel malou špehýrku ve výši očí. Před ním se objevila gumová maska. Mohl to být bahenní muž nebo Boris Jelcin, takhle v šeru se to těžko odhadovalo. Postava držela v ruce hořící svíčku.

„Potřebujete nápovědu?“ zabublala hlasem, kterého se měli návštěvníci nejspíš bát.

Saša se otočil do místnosti, udělal krok dopředu, aby si zvýraznil tři siluety, a zahulákal, jestli potřebují nápovědu.

Andrea odpověděla, že ani náhodou, Roman *Tramtaďád* zopakoval svůj poznatek o tom, že je ta holka už stejně mrtvá, a jeho žena všechny poprosila, ať jejího muže ignorují. A taktéž nápovědu odmítla. Ženy téhle doby jsou zkrátka silnější a trpělivější.

Saša poděkoval, vrátil se ke stolu a nechal Andreu užít si svou první únikovou místnost. Až tady viděl, jak chutná návrat do dětských let.

KAPITOLA 3

Přes všechno, co kdy Saša Andree řekl, se v Křídelní ulici nikdy necítil ve své kůži.

A přes všechno, co mu kdy navyprávěla při svěřovacích večerech ona, věděl, že ona se necítila ve své kůži ve společnosti nájemníka.

Nebylo úplně komfortní o sobě uvažovat jako o nájemníkovi, ale jejich vztah byl spíš potřebou než nějakým opravdovým splynutím citů, nebo jak se to v dnešních nekonečných telenovelách nazývalo. Jeden den tu byli novinář Alexandr Kraus a policistka Andrea Šimečková a ten další pár, v němž oba ještě po roce hledali svoje pevné místo.

Saša zaostřil do dálky na sídliště přikryté korunami stromů. Byla půlka dubna, aprílové počasí se ještě nestihlo řádně projevit, ale jaro už zlehka přicházelo. Nebyl to žádný nápor, žádné nálety vlaštovek a pampelišky rašící v popraskaném asfaltu, jen bylo znát, že stromy chytají nějaký malachitový nazelenalý nádech. A na něco se chystají.

Přimhouřil obě oči. Po delší době si uvědomil, že mu není po těle úplně stoprocentně.

Bylo to už rok, co se přistěhoval k jediné ženě, která mu kdy zachránila život. Tehdy mu to přišlo správné. Patřičné. Lidé, kteří kvůli sobě riskují, k sobě patří. Nemělo by to tak být?

Mělo, odpověděl si vnitřním hlasem, který poslední rok slábl. Měl tolik práce, že jeho osobní démoni museli ustoupit. Mělo by to tak být, kamaráde, a ty pěkně šoupej nohama, protože nikoho lepšího nikdy nenajdeš.

Andrea ho zleva chytla za předloktí a přitáhla si ho blíž.
„Na co myslíš?“

„Na nic zvláštního,“ mrknul na ni. Odvrátil pohled od oprýskaných panelových domů. „Jen si tak říkám, jak asi musíš být šťastná, žeš mě měla v týmu.“

„Ale no tak... Nebyl jsi tak hrozný.“

„Nevyřešil jsem ani jeden problém, ani jednu hádanku.“

„Z tvých nápadů vznikaly další nápady...“ Andrea zakroužila prstem ve vzduchu, „znáš to, někdo se chytil tvé myšlenky, upravil ji... A hlavně jsme tvoje špatné nápady eliminovali a zůstaly jen ty dobré. To je plus.“

Saša se na ni koutkem oka podíval. Její potutelný úsměv byl jasně viditelný.

„To myslíš vážně?“ zeptal se.

„Ani trochu. Nechce se mi věřit, žeš byl někdy aktivní policajt,“ rýpla si s chutí.

„Tohle nemá s policejní prací nic společného. Je to jako hra na vojáky. Nepotřebuješ jít do války, abys někoho zvládla zastřelit dřevěnou pistolkou,“ podotknul Saša a nechtělo se mu věřit, že sám sebe obhazuje poté, co se plazil v krysím trusu.

„Já vím, já vím,“ Andrea mu stiskla ruku, „ber to tak, že tady nebyly týmy, byli jsme jedno tělo.“

„A já byl váš nádor,“ přitakal.

Zasmála se. „Jestli ti to vyhovuje. V každém případě jsem ti chtěla poděkovat, že jsi vůbec šel. Možná jsi to ještě nezaregistroval, ale tohle byli moji první kamarádi, které jsi poznal. To už něco znamená.“

Saša si odkašlal. „To jsou jediní kamarádi, které máš, krásko. Nevím, jestli sis toho během svého pestrého života všimla, ale nejsi zrovna společenský typ. Proto máš mě. Stačí

ti jeden mozek, který tě občas popíchne a občas vyprovokuje k nějaké zbytečné hádce. Tak málo ti stačí ke štěstí.“

A také bylo pravdou, že Roman a Lenka *Tramtádádovi* byli spíš přátelé Andreiny matky. Paní Šimečková masírovala svoje klienty v jednom z nejluxusnějších karlovarských hotelů, poznávala spousty lidí a některé z nich se snažila nenápadně vecpat do dceřina „všedně nebezpečného“ života. Tak nazývala Andrein stereotyp, kdy dva měsíce ležela v papírech a šedesátý den na ulici střílela padouchy. Tvrdila, že kromě lidí, jimž nasadí klepeta nebo jim ustřelí půlku hlavy, nemá šanci vidět další obyvatele téhle veselé planety. A snažila se s tím něco dělat. Saša to toleroval. Sám věděl, jaké to je, když na něj rodič v něčem tlačí. Dokud matka Andree nesjednávala rande přes internet, nechával ji užívat si dohazovačskou roli.

Když Andreu minulý rok poznal, byla pro něj jen jednou nepříjemnou policistkou v místnosti. Viděl odznak, šátek a studený čumák schovávající se za paragrafy. Nezval ji k sobě domů. Přišla společně s jediným případem, na kterém se rozhodl po odchodu od policie s místní kriminálkou jako bývalý expert na pouliční práškače spolupracovat.

V den, kdy sundal uniformu a začal žít nudným životem, ještě netušil, jaké následky bude mít jeho předělaný vinný sklep. Mezi poloprázdnými regály měl vlastnoručně zřízenou kartotéku se všemi živly, které mu za dob na ulici prošly pod rukama. Kriminálníci, kteří se rozhodli spolupracovat s policií. Zločinci, kteří k tomu byli přinuceni. Lidé, kteří neměli jinou volbu. Do vězení se chce málokomu a vidina svobody, tedy takové, kdy se člověk musí ohlížet přes rameno, je vždy lákavější než studená cela a kamera na záchodech. Saša během aktivní služby tyhle ovlivnitelné jedince odchyťoval,

„překonvertovával“ a udržoval v bdělém stavu. A bylo mu líto zbavit se patnáctileté námahy. Takže si s sebou při odchodu, tak trochu pod radarem, tuhle námahu odnesl.

Kdyby věděl, jak mu tohle rozhodnutí změni život, možná by všechno spálil.

A nepoznal by Andreu.

A jeho dům by nevyletěl do povětří...

Nestrávil by dva týdny v nemocnici...

Jenže jeho články na blogu by byly mnohem chudší. To byla druhá věc. Lidi milovali krev, ačkoli to málokdo přiznal. Jen pochopitelně nesměla být jejich. Čím byl případ krvavější a brutálnější, tím víc lidí fascinoval. Když se k tomu přidala visačka *zažito na vlastní kůži*, lidi se mohli přetrhnout, aby vymysleli co nejoriginálnější komentář. Prostý lid chtěl hlavu na kůlu. Pachatelovu, samozřejmě. S touhle vidinou se jim dítěti před spaním mnohem snáz zpívala ukolébavka.

Saša jim přesně tohle pár let dával, protože peníze byly potřeba a nabídka z místního *Liberálu* seriózní. Měl kde brát, měl komu poskytovat. Čtenářů měl dost, redakci zásoboval v pravidelných intervalech, a když viděl, jak spokojeně se při rostoucím zájmu o jeho výplody tvářil šéfredaktor (Saša by přísahal, že mu někdy i tekly sliny), poznal, že se rozhodl správně. Musel udržet dům, musel se postarat o otce a někde mezi tím byl i jeho vlastní život.

A vyústilo to až do dnešní doby, do knihy, o které nikdy nepřemýšlel a snažil se ji vytěsnit z hlavy i teď. A jejíž vydání se nebezpečně blížilo.

Panelový dům se před nimi otevřel a přivítal je svým typickým zápachem. Saša tu vždy cítil něco kyselého. Jeho dům byl odsud vzdušnou čarou necelý kilometr, přesto si

pamatoval, jak to tam vonělo, když všichni v okolí vařili a měli otevřená okna. Když Havel, dvoumetrový chlap s vojenským ježkem, v červnu sklízel rajčata, visely mu na plotě všechny děti z okolí. Přitáhl si je jako hospoda letité alko-holiky. Oproti tomu tady byly cítit zkažené potraviny, plesnivé noviny a staré nemyté kontejnery.

Jestli někdy tenhle vztah krachne, uvědomoval si Saša, nebude to kvůli lidem, ale kvůli prostředí.

Přiblížil se s Andreou ke vchodu číslo tři sta dvacet tři. Sklo dveří bylo naprasklé. Vedle nich ležela z jedné strany miska s vodou. Někdo z nájemníků se rozhodl, že bude nesmírně humánní, když bude napájet jedinou toulavou kočku, která se schovávala pod schody.

A na druhé straně stál mladík opřený pod světlem.

Dvacetiletý, hubený jako párátka, oblečený v džínách a sportovním saku. V bezvýrazném obličejí zářily především vystouplé lícní kosti a obrovské oči. Vlasy měl učesané do jedné velké vlny, která mu na levé skrání prakticky překrývala ucho. Tvář měl hladkou a skoro to vypadalo, že se ještě neholí.

Saša by se mohl vsadit, že to je i pravda. Když tohohle kluka viděl naposledy, táhlo mu na sedmnáct a byl to těžký punker. V šatníku měl jen kožené bundy, nosil náramky s vyleštěnými hroty a proklínal všechny lidi, kteří neviděli svět stejně černě jako on. Rád v bytě třískal dveřmi, osmile-tému kokršpanělovi, který patřil jeho matce, jednou nasadil při venčení masku Adolfa Hitlera a ve slovníku měl spojení typu „můžeš mi skočit na kořen“ nebo „mně z vás zezelená žalud“. Byl dítě k zulibání.

Teď oproti té tři roky vzdálené době působil mnohem kul-tivovaněji. Kila nenabral, mozkovou hmotu snad ano.

A rozhodně si přibalil i nějaký problém. Lidé se neobjevují po třech letech jen tak náhodně. Na tahle kouzla už Saša dávno nevěřil.

Vyskákal po schodech nahoru a s klíči v ruce se podíval na návštěvníka.

„Vítám tě ve svém životě, Patriku.“ Podal mu ruku. „Nebudu tvrdit, žeš mě nepřekvapil, na to nemám stavěné obličejové svaly.“

Mladík mu ruku stiskl, na Andreu se usmál a aspoň na moment zahnal chmury, které mu hnízily v obličeji.

A Saša musel přehodnotit situaci. Patrik nebyl *stále* tak hubený. Teď zblízka bylo znát, že je ještě o něco vychrtlější než v dobách, kdy sdíleli jednu domácnost.

„Co potřebuješ?“ zeptal se naivně, přestože věděl, co bude následovat. V posledních dvaceti letech za ním nikdo nechovil s ničím jiným než žádostí o pomoc.

Když byl policistou, chtěli známí pomáhat s pokutami za špatné parkování, přáli si, aby seřval jejich sousedy, kteří porušovali nějaký sousedský kodex, nebo se třeba strašlivě toužili dostat na policejní bál. Bůhvíproč tolik stáli o pohled na zmaštěné uniformy, které si po pár panácích nadávaly do ohvězdíčkových kokotů. Asi jim to přinášelo uspokojení. Zjistili, že s frčkami se žije stejně komplikovaně jako za kassou v supermarketu.

A jako novináře ho lidé žádali, aby je protlačil do novin. A když ne přímo je, tak problém, který je sužuje. A když ani ten problém, tak si strašlivě přáli dostat se na novinářský raut a sledovat podnapilé žurnalisty, jak si nadávají do hyních prdelí.

Nebylo otázkou, proč tu Patrik Kameš je, ale proč potřebuje pomoci.

Saša loktem otevřel dveře a strčil mezi ně nohu.

„Patriku, tohle je Andrea Šimečková. Moje partnerka a poslední dobou i můj agent.“ Zvědavě se podíval na svou životní družku a oslovil ji tak, jako za celý minulý rok jen jednou. „Andy, tohle vyžle je Patrik Kameš, syn mojí bývalé přítelkyně. Určitě si skvěle popovídáme, ale nechal bych to až do bytu.“

KAPITOLA 4

„Jsi pořád u policie, ne?“ zeptal se Patrik Kameš potichu. Tahle zdánlivě neprůbojná stránka byla pro Sašu novinkou. Možná to kluk přihrával, možná se necítil ve své kůži poblíž ženy, navíc vyšetřovatelky. Před třemi lety zdravil malíčkem a ukazováčkem, tedy paroháčem, teď vypadal, že používá malíček jen při zdvihání čajového šálku.

Posadil se do proutěného křesla, rozepnul si sako a oběma rukama hladil opěradla. Saša se opřel o kraj kanape, sledoval Andreu, jak v kuchyni hledá něco, co návštěvníkovi nabídnout, a vzpomněl si, že jejich první společné „domácí“ jídlo byl losos. Tehdy ještě netušil, že je pro policistku kuchyň stejně neprobádaným územím jako pro křováka vesmírná loď. Pokrmy nepřipravovala. Kupovala je. Popřípadě podplácela rodiče, aby vařili za ni. Jako žena, která trávila v práci i dvacet hodin denně, neměla čas se v tomhle oboru zdokonalovat.

Saša zavrtěl hlavou. „Dávno ne.“

„Ale... něco jsi vyšetřoval, ne?“ Patrik se zatvářil zmateně. „Já myslel, že ses vrátil.“

„Jen jsem vypomáhal.“

„A pořád to děláš?“

„Jestli pořád pomáhám?“ Četl ten kluk vůbec noviny? Sledoval něco, co se ve městě před rokem stalo? „Když to řeknu nadneseně, tak se mi to moc nevyplatilo.“

„Hm.“

„O co jde? O mámu?“

„Ne.“

„Je v pořádku?“

„Jasně že je v pořádku.“ Pousmál se. Šlo mu to ztěžka. „Má přítele, kterej dělá v realitce, objíždí pobočky a všechny buzeruje. Takže si to pak netahá domů a máma má klid.“

Tím chtěl Patrik pravděpodobně říct, že se nehádají. Což se nedalo říct o době, kdy s Lindou Kamešovou žil Saša. Hodně za to tehdy mohl zhoršující se stav jeho otce, ale na to se Saša nikdy nechtěl odvolávat. Zkrátka byl tehdy vůl a víc kritizoval, než toleroval.

„Tím říkáš, že se jí daří,“ konstatoval. „To je dobře. Tak si to shrneme. Ptáš se, jestli jsem u policie, a s mámou je všechno v pořádku. Když si vybavím tvůj život, tak jsi neměl žádné kamarády. Dělal jsi trochu bordel, ležel v nějakých extremistických knížkách a občas ses se mnou chytnul. Co se od té doby změnilo?“

„Našel jsem si práci.“ Trochu se narovnal. „Dělám číšníka v Regentu.“

Saša ten hotel znal. Byl za Mlýnskou kolonádou, mezi pravoslavným kostelem a muzeem voskových figurín, a patřil k nejluxusnějším ubytovacím zařízením. Vlastnil ho Ma-kedonec, pokud se nepletl.

„Nemůžu si stěžovat. A nebudu ti lhát – uvažuju už trochu jinak.“

Kolikrát už tohle Saša slyšel?

„Vždyť si pamatuješ, co jsem nosil,“ pokračoval mladík, „myslíš, že by mě tam v těch humpoláckých hadrech vzali? Chtěl jsem mámě udělat radost. A pomoci jí s placením nájmů. Když jste se rozešli, nikoho celej rok neměla. Takže nebyl nikdo, kdo by jí trochu ulevil. No a mně se tenhle styl líbí. Nepotřebuju všude cvoky a hroty, abych vyjádřil svůj názor.“ Pokýval hlavou. „Opatrně a s mírou pochopitelně, už jsem mámě nadělal dost problémů.“

„Pořád nechápu, jak to souvisí s dnešní návštěvou.“

„Ona totiž není pravda, že bych neměl kamarády. Mám jednoho celoživotního. Známe se od nějakých šesti let.“ Patrikův pohled opět pohasl, narovnané tělo se nahrbilo. Sundal dlaně z opěradel a složil si je do klína. Takhle jeho hubená postava působila skoro hororově. Jako smrtka někde ve svém doupěti na oblíbeném kresle.

„A ten kamarád potřebuje pomoci?“ zeptal se Saša. Žádného si z té doby nevybavoval, ale aspoň se už dostávali k jádru pudla.

„To právě nevím. Ještě včera jsem doufal, že ne, ale teď už si to nemyslím.“

„Protože...?“

Do místnosti vešla Andrea. Měla na tácu tři koly v plechovce a nějaký balený moučník. Ani dnes se žádné gurmánské hody nekonaly.

„Protože se ztratil,“ doplnil Patrik sklesle.

„Tak běž na policii.“

Andrea přikývla a postavila před něj jednu z plechovek. „Saša má pravdu. Neslyšela jsem všechno, ale jestli se někdo pohřešuje, měl bys zajít na stanici.“

„Když já sám nevím, jestli se ztratil.“

Saša pokrčil rameny. „To asi neví nikdo z lidí, kteří podobná podezření hlásí. Kolik mu je? Nemůže být přece o moc starší než ty. Takže má s velkou pravděpodobností ještě žijící rodiče a ti už to podle mě dávno řeší.“

„Je o rok starší. Ale rodiče nejspíš nic nenahlásí.“

Saša se podíval na Andreu. „Přestávám tomu rozumět. Kdo ten kluk je?“

Patrik se v křesle ještě víc schoulil. „Jak říkám. Je to dlouholetý kamarád. A mám o něj vážně strach. Nebyl bych tady, kdybych si nemyslel, že je v průseru. Pamatuju si, jak jsi mi kdysi říkal, žeš měl práci, v který tě zachraňoval instinkt. Že to bylo to jediný, cos měl na ulici po ruce, když se mělo něco semlít. Nebo takhle nějak jsi to říkal.“

„A taky jsem říkal, že instinkt musí být podpořený fakty.“

„Právě. Řeknu ti, o co jde. Nevím, komu jinému se svěřit. Jsi jedinej policajt, co znám.“ V očích se mu objevil lesk, který mají lidé, jimž se nedostává luxusu výběru. Takhle se většinou tváří ti, kdo mají před očima poslední šanci a modlí se, aby to vyšlo.

A Sašovi se ani trochu nelíbilo, do jaké pozice ho to stavělo.

„Dej si koláč, jestli vůbec půjde rozžvýkat, otevři si kolu a buď tak laskav, vstaň pak z toho křesla a přesuň se na gauč. Tady vypadáš jako umrlec a trochu mě děsíš.“ Ukázal na pohovku. „Tady budeš vypadat jako člověk. Za chvíli jsem zpátky.“

Ukázal Andree na jejich pokoj, a když tam oba došli, zavřel za sebou dveře a dal si ruce v bok.

„Slyšela jsi ho?“

Policistka přikývla. „Jasně a zřetelně.“

„Chce pomoci.“

„Já vím.“

„A co si o tom myslíš ty?“

„Je to pro tebe tak důležité?“

„Jsi policajt, zlato. Takže bys mi s klidným svědomím požeňnala, kdybys se vrhnul do ulic a pátral po zmizelém klukovi?“

„Nepožeňnala.“ Vyšpulila rty, takže bylo jasné, že bude následovat *ale*. A taky že ano. „Ale neházela bych ti klacky pod nohy.“

Předklonil se a vyfoukl z plic tuny přebytečného vzduchu. Vůbec mu nebylo dobře po těle.

Zvedl oba ukazováčky k nebi. „Pamatuješ si, jak to dopadlo, když mě naposledy někdo přišel poprosit, abych mu pomohl s vyšetřováním? Přišel jsem o střechu nad hlavou.“

„Teď to trochu dramatizuješ,“ přimhouřila Andrea Šimečková oči.

„Vážně? Proletěla jsi mi celým bytem jak torpédo. To už nejde víc zdramatizovat. To je drama na Oscara.“

„Mluvím o tom domě. Nepřišel jsi o něj.“

Andrea ho chytla za ruku. To dělala jen v případech, kdy se chystala k nějakému majestátnímu proslovu, kterým měla trhat srdce vedví. Kdyby používala tenhle fígl při policejních výsleších, každý zločinec by se jí roztekl v náruči.

„Asi bys měl něco vědět, Sašo,“ pronesla příjemným konverzačním tónem a vrtěla při tom hlavou, „neříkám to proto, abych tě nějak naštvála, ale nejspíš bys to měl vědět. Poslední dobou jsi k uzoufání nesnesitelný.“

Saša se usmál. Dokud ho dokázala jeho „policajtká“ překvapovat, nemohlo být tak zle.

„Až poslední dobou? To je pozitivní, ne? Já si vždycky myslel, že jsem nesnesitelný pořád.“

„Klidně si z toho dělej srandu, ale ber to tak, že se ti snažím najít něco, co tě zabaví.“

„Mám blog.“

Andrea mávla rukou. „Ten tvůj blog. A kniha. Knížka, kterou jsi poskládal z dávno vyšlých článků. To ti fakt zabere drtivou většinu volného času. Jsem za tebe ráda a fandím ti. A půjdu na každou akci, kde budeš rozhazovat úsměvy a autogramy. Ale...“ pohládila ho po hřbetu ruky, trochu si ho přitáhla a Sašovo sexuální libido se vztyčilo jako velký vykřičník, „ty jsi jako můj pes. Potřebuješ vyvenčit. Neuškodí obojek, abys někoho nepokousal, ale když nebudeš mít výběh, aby sis počural pár svých rajonů, přestane ti chutnat žrádlo.“

„Ztratil jsem se někde u obojku,“ podotknul Saša.

„Co můžeš ztratit, když toho kluka vyslechneš? Koho jiného bys měl v podobné situaci přijmout než rodinu?“

„Neřekl bych, že je moje rodina.“

„Víš o někom bližším?“ stiskla policistka rty. „Hm? Já se nepočítám a za tátou odmítáš jít už rok.“

„Proč mám pocit, že se mě snažíš do něčeho navézt?“ Dech se mu společně s hlasem zrychloval. Možná za to mohla Andreina blízkost, která v něm i po roce probouzela všechny druhy chťiče, nebo astrální návštěva z budoucnosti. Nějaké jeho měsíc vzdálené já se ho snažilo přinutit, aby si stál za svým a spokojil se se svým novinářským životem.

„Protože mi z tebe už někdy večer hrabe, Sašíčku.“ Andrea se k němu naklonila. „Jestli to nechceš udělat kvůli sobě, tak myslí na mě. Jsem taky jenom člověk a udělá mi hroznou radost, když mi občas vypadneš z bytu.“

Odvázala si z krku nezbytný šátek, odložila ho do otevřeného šuplíku k desítce dalších, a když se obrátila zpět k Sašovi, vypadala o poznání vážněji.

„Nechci, aby sis hrál na kovboje. To je to poslední, co bych si přála. Ale vím, že ti ulice chybí. Zjisti, jestli je v tvých silách mu pomoci. Třeba budeš překvapený, jak moc dobrý jsi v pomáhání druhým.“

KAPITOLA 5

Sledoval svého společníka. Svého svázaného přítele. Velkou neznámou.

Předevčírem ho prošacoval. Pár minut poté, co ho ve sladkém nevědomí uložil do vany. Našel svazek klíčů (na jednom visel přívěsek ve tvaru lahve Tullamore Dew), peněženku bez dokladů obsahující šest a půl tisíce a z náprsní kapsy vytáhl zapalovač a poloprázdnou krabičku cigaret.

Nic z toho mu nepomohlo vysvětlit, koho to vlastně omámil. Postava zkroucená na dně keramické vany zůstávala zahalená závojem anonymity.

Proleženiny a vykonávání potřeby začne řešit ve chvíli, až to bude aktuální.

Teď potřeboval k obličeji přiřadit jméno.

Pokud by jeho kontakt příliš otálel, musel by spáče probudit, ale prozatím...

Uslyšel zvuk brzdícího auta a cuknul sebou.

Vyšel z koupelny, zamkl za sebou a došel k oknu. Lehce poodhrnul závěs.

Venku stála oprýskaná modrá fabia. Nic jiného ani v těchhle místech nečekal. Některé lokality přitahovaly chudé lidi s ojetými vozy. Rodinky s pěti dětmi, které neměly ani

pořádné pojištění a musely se modlit, aby jejich plechová skořápka vydržela do dalšího roku.

Z auta vystoupil muž v baretu, odplivl si a přeběhl přes dvouproudou silnici k hloučku lidí. Takže nějaký odvážlivec, který neměl trpělivost hledat místo k parkování ve městě, kde je potřeba povolení i na šťourání v nose.

Otočil se zpět do bytu.

Svému společníkovi píchl druhou injekci před dvanácti hodinami. Měl by díky ní ještě nějakou chvíli poletovat vzduchem mezi růžovými obláčky. Další dávku si ještě dovolit může, ale dál už zajít nejde.

Čtvrtá injekce by mu mohla rozhodit nervový i imunitní systém. To by bylo špatné. Potřebuje ho mít ještě v provozu a zjistit, kým vlastně je. Jestli na to nepřijde on sám, bude se nápověda od omámeného společníka hodit.

Ty vole..., koukni na něj, on mu snad i udělá pohřeb. Bože, to je trotl...

Tehdy se mu v hlavě zrodila přezdívka *Hrobník*. Nikomu se o tom pochopitelně nezmínil. Okolo něj byli Andy, Marty, Kuky, Fojty. Každý druhý kluk si ze svého příjmení udělal imbecilně stupidní zkráceninu. Tahle úchylka byla v jeho dětství populárnější než hopík nebo kartičky zvířat lepené do katalogů.

On nepotřeboval, aby si ostatní děti myslely, že je magor. Sám si byl jistý, že je naprosto v pořádku. Je něco špatného na tom, že má přehnanou starost o ostatní? Je chyba být trochu citlivější? Kdo to kdy řekl? Proč by měl dvanáctiletý kluk kopat do míče nebo ochutnávat štiplavou chuť prvních cigarety? Kdo tyhle nesmysly stanovil jako povinnou součást dětství?

Jeho dětství se točilo kolem matky, která nestrávila jediný večer střízlivá, strýce, který nahradil otce, jenž kolem

Velikonoc zmizel neznámo kam (strýce, jenž se škrábal v rozkroku jako pavíán a v koutcích měl zaschlou pěnu od posledního piva; když se občas sklonil, aby dal pusou na čelo svému synovci najevo, jak ho má rád, jak rád souloží po večerech s jeho matkou v bratrově posteli, měl *Hrobník* co dělat, aby nevyzvracel svačinu), a především okolo zvířat, která nacházel na dvorku v zuboženém stavu.

Říkalo se, že tam jsou pod povrchem stojaté vody nasáklé solí, kterou lidé v zimě sypali kluzkou dlažbu. Jinak si nikdo nedokázal vysvětlit, proč se tam tak často objevovali polomrtví ptáci, ježci nebo krysy. A o těch mu strýc říkal, že po sobě sežerou i hovno a ještě jim to posílí imunitu.

Když mu bylo osm, našel v jedné své polobotce schovaného krtka. Do té doby ještě žádného neviděl a pamatoval si, jak byl překvapený jeho malým tělíčkem. Předpokládal, že bývají velcí jako štěňata. A tenhle se krásně nacpal do roztrhané boty, aby tam zdechnul.

Vzal ho domů. *Hrobníkovi* nikdo nic nezakazoval. Jeho matka věděla, že má větší problémy než syna pečujícího o zvířata. Strýci byl spíš k smíchu. Nebo si to aspoň myslel. (*Jak moc se tehdy pletl!*) Jemu byl k smíchu každý kluk, který nekrade nebo nechodí tajně cucat pivo do ledničky. „Impotentů je plnej svět, mladej, nebudu mít dobrý slovo pro nikoho, kdo nemá stejný koule jako já.“

A ostatním klukům z ulice se raději vyhýbal. Už v osmi letech věděl, že málokdo by pro něco takového měl pochopení. Možná holky ze třídy. Možná ty. Jenže jak dlouho by trvalo, než by rozhlásily, jakému koníčku holduje? Malé holky byly dobré na pomáhání s úkoly, ne na svěřování tajemství.

Ve svém pokoji odklidil velkou krabici plnou starých knih, která tam byla ještě z doby, kdy byl otec reálnou bytostí, a ne

pouze závanem minulosti, a udělal si v rohu místo, jež nebylo od dveří dobře viditelné. Potřeboval mít v případě, že někdo vstoupí dovnitř, pár sekund na maskovací manévr.

Ve své tajné laboratoři svoje malé pacienty zkoumal. Hledal příčinu toho, proč umírají, aniž by do nich řezal. Četl knihy (paní Arpádová z knihovny se hrozně divila, na co potřebuje kluk jeho věku knihy o veterině a nemocech zvířat – vysvětloval jí, že mu maminka koupila křečka a on se o něj chce příkladně starat), detailně zkoumal zvířecí těla a postupně získával jistotu toho, které má šanci přežít návrat „do divočiny“ a které umře dřív, než se vyhrabe ze dvorku.

A nejen to. Naučil se rozpoznávat poslední dny zvířat, o která se staral. A těsně předtím, než přišly, jim pomáhal bezbolestně na druhou stranu. V televizi viděl dokument, kde nějaký vousatý starý pán obklopený tlustými knihami pronášel moudra o tom, že pro zvíře není nic přirozenějšího než smrt. Ve chvíli, kdy staré zvíře odchází, netrpí.

Ten starý mudrlant asi neviděl nemocného krtka, jehož černé tělíčko se dva dny v kuse třáslo a z konečníku mu vytékala červenočerná tekutina. Asi nedržel v hrsti vránu, které lezlo z toho samého otvoru pět centimetrů tlustého střeva.

Pro *Hrobníka* nebylo nic snazšího než tohle trápení ukončit. Už v devíti letech uměl lámat vazy stejně snadno jako si zavazovat tkaničky.

Tehdy ještě nebyl *Hrobníkem*, byl jen jedním nevysokým hubeným klukem, který raději pomáhá zvířatům než lidem.

Když jedno sychravé podzimní odpoledne klečel na konci bloku za rezavým kontejnerem a hladil křídla hnědobílého holuba, byl si jistý, že je sám. Z mraků padala kalná voda a způsobovala, že se země pod lopatkou krásně odlupovala.

Vyndal opeřence z plastového pytlíku a pohladil ho po křídlech. Stále byl teplý. Zakroutil mu jeho křehkým krkem před malou chvílí. Na křídla mu dopadaly kapky a on cítil na dlani jemné chmýří, jímž bylo porostlé břicho.

„Ty vole..., koukni na něj, on mu snad udělá i pohřeb. Bože, to je trotl...“

Otočil se a viděl tři kluky ze školy. Ani s jedním necho-
dil do třídy, ale znal je od vidění. Všichni byli vyšší než on,
ale ten prostřední, který na něj mluvil, byl vyšší snad o dvě
hlavy. Byl obrovský. Jako stožár. Na hlavě měl čepici otoče-
nou kšiltem dozadu, ačkoli pršelo, a v ruce držel dlouhý kla-
cek a šermoval s ním jako s kordem.

„Nevíš, že jsou nemocný..., vole?“ dodal ten čahoun.

Hrobník si utřel obě oči, do kterých mu tekla voda, ale moc
platné to nebylo. Rukáv od košile už byl celý promočený.

„Já vím,“ odpověděl a doufal, že to těm třem bude stačit.

„Tak co na něj saháš?“

„Nebyl *takhle* nemocný.“

Čahoun (*Hrobník* měl dojem, že se jmenuje Jáchym, ale
netušil, jestli to je křestní jméno, nebo příjmení) se rozesmál
a jeho nepřírozně pištivý chechot rozrážel studený pod-
zimní vzduch. „Ty seš doktor? Seš doktor, vole?“ Otočil se na
svoje kamarády, ten napravo s rukama v kapse přikyvoval
a usmíval se a třetí do party se šťoural v uchu, jako by na
tom závisel jeho život.

Hrobník by rád poznamenal, že odborníkům přes zdraví
zvírat se říká zvěrolékaři, ale zdálo se mu, že by to nemělo
žádný účinek. Maximálně další salvu smíchu nebo kopanec
do žeber. Jednou už takový dostal a týden se nemohl na-
dechnout, aniž by ho nepíchalo v celém těle.

„Takže co teď?“ zeptal se čahoun. „Zahrabeš ho?“

Hrobník přikývl. Opatrně a nejistě. Nepouštěl holuba z ruky. Teď už ale cítil, jak mu tělíčko pod prsty chladne, jak nasává okolní teplotu.

„Tady Prdolvův děda je hrobník, možná bych mu měl zavolat.“ Menší z jeho dvou nohsledů přestal s dolováním holubů a opatrně přikývl. Čahoun posmrkl a cvrnknul si dozadu do kšiltu. I na tu dálku bylo vidět, jak se za ním rozletěly kapky vody. „Seš stejnej retard jako tvůj strejc, vole.“ Už se neusmíval. „Lidi jako ty prej v dospělosti vykuchávají jiný lidi. To je jasná věc. Doufám, že už tady nebudu bydlet, až ti rupne v kouli.“

Hrobník neměl ani náznakem ponětí, kde by Jáchym (pokud se tak jmenoval) měl dnes bydlet. Tehdy to byla jejich jediná společná zkušenost. Ve škole se vyhýbali obloukem. Když okolo něj čahoun prošel, měl sklopenou hlavu. Možná bral až příliš vážně svá vlastní slova o kuchání lidí a nechtěl si to rozházet pro případ, že by ve chvíli, až *tomu klukovi, co pohřbívá ptáky*, naprosto přeskočí a začne si věšet na vánoční stromek střeva místo papírových řetězů, nebydlel dost daleko.

Jediné, co po tomhle zážitku zůstalo, bylo samotné slovo.

Hrobník.

Ten, který se stará o poslední dny druhých.

KAPITOLA 6

Saša si prohlížel Andreu, její vášnivá gesta a rozkazy, které pálila do telefonu. V druhé ruce držela lahev s vodou a šermovala s ní ve vzduchu.

Pamatoval si dny, kdy byla „jen“ vyšetřovatelkou Šimečkovou. Tou, která odolává všem chlapům na stanici, tou, která stoupá po kariérním žebříčku rychleji, než předpokládal kterýkoli z jejích nadřízených. Byla přitažlivá, cílevědomá, měla drápy naostřené životem a uměla se postarat nejen o sebe, nýbrž i o druhé. A skvěle líbala.

Zaklapla telefon, a než došla k Sašovi, vyprázdnila půlku lahve. Být v ní alkohol, šroubovala by si to v pokoji ze strany na stranu.

„Vy dva si tu určitě beze mě poradíte,“ pokynula Patrikovi, který poslušně seděl na kanapi a sledoval přes balkonové sklo dokonalou nekonečnost podvečerní oblohy.

„Akutní záležitost?“

„Z tohohle čísla volají jen kvůli akutním věcem. Nevím, na jak dlouho to bude,“ ukázala lahví na Patrika, „ale ty neodejdeš, dokud ti Saša nepomůže. Nebo to aspoň nezkusí. Takže zvol trochu psychologického nátlaku. Tak jsem ho koneckonců přesvědčila, aby se ke mně nastěhoval,“ pousmála se. „Za chvíli budeš přesně vědět, kde ho bodnout.“

„Abys už šla, nemyslíš?“ povytáhl Saša obočí.

Když se synem Lindy Kamešové osaměl, dal mu pár minut na to, aby nasál poklidnou atmosféru domu v klidné čtvrti. On bydlel v Sokolově (nebo tam alespoň přebýval, když měl Saša poměr s jeho matkou) v čtyřpodlažním činžáku, kde polovinu obyvatel tvořili Vietnamci. V noci zaváželi své nedaleké garáže pochybným zbožím a ráno už šla z jejich oken vůně smažené rýže. Oproti tomu byl tady svatý klid. Nebyl to Manhattan, ale pokud tu chtěl člověk přemýšlet, žádná ušní bubínky trhající hudba z bytů okolo nešla.

A když spustil, Saša ho nezastavoval.

„Abych tě ještě jednou opravil,“ pokýval Patrik hlavou a přes oči mu přelétl pobavený záblesk, „měl jsem dva kamarády. Jeden se odstěhoval někdy před třema rokama do Ostravy. Ale to je asi dobře, nerozuměl si s Otou Leflerem. On si s ním málokdo rozumí. Ani jeho rodiče ho pořádně nechápou.

Já jo. Dokážu si představit, jak se cítí kluk, kterej v sedmnácti zjistí, že je adoptovanej. Byl vždýcky trochu impulsivní. Ale dobře impulsivní. Fakt. Dobře v tom smyslu, že se s ním nikdo nemohl nudit. Představ si, že jsi já, že máš problém mluvit s lidma – a najednou se objeví kluk, kterej má podobnej humor, a ty víš, že by se mohl kamarádit s kým-koli, ale z nějakýho záhadnýho důvodu chce s tebou. Když jsem tohle zjistil, bylo mi asi šest nebo sedm, byl jsem prcek. Nijak zvlášť jsem nad tím nepřemýšlel, prostě jsem byl rád, že se zjevil někdo, kdo se se mnou protluče základkou.

Takže je trochu nervák, ale spíš v dobrým. Když se pro něco nadchne, jde za tím. A to si vážně nedělám srandu, on občas zrychlí, vystrčí nos a jde v takový předklonu. Takhle mi jednou zachránil kejhák, když vystartoval po dvou klukách, co se mi chystali rozbít hubu. Tím buldočím výrazem je absolutně odradil. Možná by dostal přes hubu i on, možná nakonec jo, ale určitě by nevycouval. Spíš by se z té situace snažil ještě něco vytrískat. Nějaký ponaučení nebo vtipnou historku.

Takovej on prostě je – pořád mi říká, že kouká dopředu. Jeho rodiče rozhodně nejsou chudý, ale on ví, že jestli z něj někdy něco bude, určitě to nebude jejich zásluha.

Teda... jeho rodiče. Jeho rodiče jsou možná mrtvý, to on neví a já do toho rozhodně štourat nechci. S jeho adoptivníma rodičema jsem vycházel vždýcky dobře. Je to asi

nejbohatší rodina, co znám, ale nikdy se penězma neoháněli. A měl jsem pocit, že i on je respektoval, protože to je normální, řekl bych. Aspoň pro mě, já mámu miluju.

Jenže jestli tam nějaký respekt byl, tak po tom odhalení zmizel. Podle mě mohli ještě počkat. Nebo mu to říct někdy v deseti. To na nich byl ještě závislej. Nějak by se s tím srovnal. Jestli ho trochu znali, tak museli vědět, jak ho to vnitřně rozemele. Má všechno jasně nalajnovaný, všechno uspořádaný, a najednou takhle,“ Patrik Kameš luskl prsty, „a má pocit, že se mu všechno obrací vzhůru nohama.

Kdyby ho znali a měli rádi, byli by jeho rodiče opatrnější. Ale to se nestalo. Věděl jsem, že to s jeho psychikou neprovede nic dobrýho.“

Mladík si sáhl dozadu na krk a promasíroval si ho. „I když, jak se to vezme. U rodičů to zabalil někdy v létě. Přišel za mnou, jestli je dobřej nápad jít někam bydlet sám. Měsíc předtím skončil střední školu, měl v peněžence na suchej zip asi pět korun a podle očí vypadal, že tak tři dny nespál. Co jsem mu měl říct? Že to je blbej nápad. Zkoušel jsem ho poslat domů. O tom ale nechtěl ani slyšet. Přesvědčila ho až moje máma, která mu řekla, že u nás zůstat nemůže, že nebude přechovávat nějakýho uprchlíka.

Vydržel doma asi dva dny. Znova utekl. Když to udělal podruhý a potřetí, ještě ho u nás jeho rodiče hledali. Pak ale přestali. To se u nás objevil s pořádným lívancem na obličej. Neptal jsem se, kdo z nich ho praštil, ani co on udělal jim, jen jsem mu řekl, že to musí přestat.

Tím dnem se všechno změnilo, Sašo. Domů už se nevrátil. A pokud vím, dodneška tam nebyl. Nevím, jak komunikoval se svýma adoptivníma rodičema, ale vím docela určitě, že k nim na návštěvu nechodil. Nebyl typ, kterej by facku jen

tak přešel. Myslím si, že si pravidelně psal a volal s mámou, ale ruku do ohně bych za to nedal. Zato za mnou chodil.

Na podzim si našel práci. Stavil se za mnou v pekárně, kde jsem brigádničil, protože jsem ještě po skončení školy neměl práci. Měl bílou košili, sako, kalhoty, který mu moc nepadly, ale byla to změna. To teda jo.“

Saša se usmál. „Jako u tebe.“

„Jo,“ přikývl mladík, „tak nějak jako u mě. Prej byl na pohovoru u firmy, která mu zajistí bydlení, auto a nástupní plat bude mít... prostě megavelkej. Jen nástupák. O tom, co bude dál, neměl ponětí, ale prej měl dělat nějakýho distributora nebo obchodního zástupce. Jestli to není náhodou jedno a to samý.“

„Není.“

„No tak jedno z toho.“

„Obchodního zástupce, předpokládám.“

„Asi. A když přišel v zimě, tak jsem ho skoro nepoznal. Byl ostríhanej, měl za košili zastrčený sluneční brýle, i když bylo venku minus pět a tma jak pytli. Měl lakýrky, o kterých jsme vždycky říkali, že to jsou boty buzíků. Tvrdil, že to je jen na pár dní. Doslova říkal – neděs se toho, takhle v práci nechodím, jen jsem byl teď v trochu luxusnějších restauracích a oni si to tam žádají, chápeš?

Tak jsem se ho začal vyptávat. Prostě jsem ho nutil, ať přestane bejt tak zatraceně tajnůstkářskej a vyklopí, kde a pro koho dělá. Prej rozváží alkohol. Zeptal jsem se, jestli pivo. Ne, rum. Značkovéj rum. A zahraniční. Jedna lahev stojí někdy i dvacet nebo třicet tisíc. Zásobuje s ním restaurace po republice.

Prej bych měl poznat taky jinej svět než jen tenhle byt. Říkal jsem mu, že mám dobrou práci. A vlastně podobnou tý

jeho, že se od sebe moc neliší. V tom mi oponoval, povídal, že má tak volnou pracovní dobu, jak si ji sám udělá. A že pozná lidi, díky kterým by mně lezly oči z důlků. A naposledy jsem ho viděl před třema dnama. Vypadal pořád stejně nadšeně, jen už trochu odměřenější. A roztěkanej. Jako by chtěl být všude jinde, jen ne se mnou v jedné místnosti. Ptal jsem se ho, co se děje, ale moc toho nenamluvil. Jen před odchodem mi krátce řekl, že je překvapenej, jak dokážou některý lidi a firmy mást tělem.“

„I ta jeho? Ta, kde pracoval?“

„To mi neřekl, ale asi bych předpokládal, že o ní mluví, ne?“

Saša se na něj otočil. „Takže ten den jsi ho viděl naposledy?“

„Jo. Od té doby nebere telefon.“

„A nepřijde ti možné, že jako zaměstnanec, který nosí drahé oblečení a rozváží rum za tisíce, je třeba zaneprázdněný?“

Patrik Kameš zavrtěl hlavou. „Neexistuje. Volali jsme si každý den. Máš někoho, s kým si voláte tak často, že poznáte, že by se v určité chvíli stalo něco špatného?“

Máš, kamaráde, svoji drahou přítelkyni, díky který máš v hlavě zapnutej alarm čtyřicet hodin denně.

„A jsi si jistý na sto procent, že není u rodičů?“

„Byl jsem tam,“ zavrtěl hlavou.

„A tam, kde v současnosti bydlíš?“

Patrik vytáhl svazek klíčů a zachrastil s nimi. Chytl jeden s fialovou krytkou. „Tenhle je od bytu. Mám i od sklepa a předního vchodu. Dal mi je jako jedinému člověku.“

„Kdy jsi tam byl?“

„Vlastně přímo odtamtud jdu.“